

קהילתנו



מהנעשה והנשמע בבית מדרשנו

יוצא לאור ע"י קהילת חסידי אשלג טלז סטון

גיליון מס' 73 פרשת בהר בחוקתי/חזק ה'תש"פ

כניסת השבת	יצאת השבת ר"ת	טיש 'בואי כלה'	הפטרה:
19:04	20:47	20:45	"ה' עוזי"

איך היה נראה ל"ג בעומר תש"פ - כאשר דרכי מירון שוממות מבלי באי מועד!...

השנה ע"י התקשרות ברשב"י ובתורתו זכינו שרבי שמעון הגיע אלינו!

נפתח בסיפור בן ימינו:

בימות החורף של תשע"ג, עצרו השלטונות האמריקאים קבוצות יהודים חסידיים שנתפסו על עסקי מיסים, נגד הקבוצה היו טענות קשות שהובילו לכך שהם נתונים עצורים לפרק זמן ארוך, אחד מאותם יהודים היה 'יהודי של רשב"י', כזה שיותר מפעם אחת בשנה הוא עשה את הדרך, בטיסה טרנס-אנטלנטית יקרה, מברוקלין למירון. מובן מאילו של"ג בעומר היה אצלו בגדר חוק ולא יעבור, הוא מעולם לא הסתכל, על מחיר הכרטיס והשהות, אלא מידי שנה הופיע כמחונן דגול בשמחתו של רשב"י.

עכשיו, נבצר הימנו לעלות למירון, תחילה ביתר ימות השנה, אולם כשחלף חג הפסח ועדיין הם לא שוחררו, החל היהודי חושש מהנורא מכל... ל"ג בעומר בלי רבי שמעון!

נפשו כלתה והשתוקקה, בקושי הצליח להכניס מאכל לפיו וכל מעייניו עסקו בתנא האלוקי אשר טמון בהררי מירון שלהבתו בוערת גם בתוככי הכלא האמריקאי שלהבת שחוצה גבולות ויבשות, שלהבת שיכולה לחדור גם אל המרחבים העמומים ביותר עלי אדמות.

כשהשיח את כאבו לאוזני אחד מבניו, דרך הארפכסט הטלפונית, ניחמו הבן במילים: "כל שנה, אבא נסעת אתה לרבי שמעון, השנה כשאתה לא יכול, אין ספק שרבי שמעון יגיע אליך..."

היו אלה מילים למטרות נחמא פורתא בלבד.

באותה שנה חל ל"ג בעומר ביום ראשון, משך כל אותה שבת הרטיב היהודי את חדרו בדמעותיו, דמעות של געגוע ושל צער, דמעות המלוות אנקת אסיר שיותר ממה שרוצה להריח

את הדרור, הוא רוצה להריח את ניחוח השמן-זית ופלגי הזיעה בדרך העולה מירונה, הנתב המוליך אל חמדת הלבבות. רבי שמעון בר יוחאי.

רבי שמעון באמת הגיע אליו -

במוצאי שבת, ליל ההילולא, פרצה באורח פלא שריפה ענקית במתחם הכלא, הלהבות טיפסו עד לגובה רב. הקבוצה החסידית מיהרה להחליף את הפחד בנתזי שמחה. "הלוא היום הוא הילולא דבר יוחאי", הם נענו איש לרעהו, והחלו מרקדים - עם בגדי האסירים - סביב המדורה שרק הלכה וגבהה. כל שירי מירון הושרו מסביב לאותה מדורה, ואת נהרות השמן החליפו נהרות של דמעות, הם הרגישו השנה, שרבי שמעון נמצא איתם.

הרגישו וגם ניצלו את ההרגשה על מנת לבקש מהקב"ה: הוציאה ממסגר נפשנו!

למחרת הסתבר שהשריפה כילתה גם ניירת מפלילה רבה, מה גם שבית האסורים יצא מכלל שימוש וכל בני אותה חבורה נשלחו הביתה אל

החופש. בזכות אדונינו בר יוחאי! - - -



השנה שמענו כולם את קולו של רשב"י מדבר והולך מן המערה, מסוף העולם ועד סופו, אל ישראל עם קדושים בכל מקום שאליו הגיע נגיף קורונה והשלכותיו...

בני! שנו מידותי, לימדו תורת, דווקא בשעה כזו תעסקו בתורת, כי כל תורת הנסתר התגלתה לי דווקא כאשר שהיתי במערה. ותורה שלמדתי באף היא שעמדה לי. **במערות צורים שעמדת, שם קנית הדרך והדרך!**

בית המדרש הגדול דחסידי אשלג

מזלא טבא וגדיא יאה

בהדרת ובחרדת קודש, ברון שיר ושבח הננו משגרים את ברכותינו המאליפות קדם האי רעיא מהימנא מורה דרכינו ומאיר נתיבותינו בדרך הסולם העולה בית א-ל דולה ומשקה את קהל עדת ישורון בדרכי האמונה וההשפעה

כ"ק מרן אדמו"ר עטרת ראשנו שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעונו
בהולדת בנו בן לבנו

הגה"ח רבי ישעיהו גוטליב שליט"א

יה"ר שיזכה מורנו ורבנו שליט"א לראות דורות ישרים מבורכים לתפארת אבותם אכ"י"ר.

המאחלים והמברכים מעומקא דליבא

אברכי הכולל, מתפללי ולומדי בית המדרש,
תלמידיו ומעריציו בכל העולם כולו

שלום זכר לבן הרב ישעיהו גוטליב שיחי

יתקיים בליל שבת קודש
בביהמ"ד בשעה 22:30

קידושא רבא לבן ר' חגי אייכלר שיחי
יתקיים ביום שבת קודש אחר התפילה

עפ"י כללי והנחיות משרד הבריאות

משמטים את עצמנו מלקבל תמורה

נעבוד מה נאכל? ובעומקם של הדברים השאלה היא בעצם – אני אעבדך רק בתנאי שתיתן לי מזון. ויש הנצרך למזונות קרי לתענוגים גשמיים, ויש הנצרך למזונות רוחניים, שהם בעצם הטעם והתענוג בתפילה ולימוד התורה. מבלעדיו, הרי לא אוכל לעבוד? הלא כן? כך הגוף.

לא ולא! זו התשובה. עובדים גם בלי טעם בתפילה ובתורה. אם כולי לה' אין צורך במזון, קרי בטעם. ולכן נאמר "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית", זו המידה השישית שהיא "יסוד צדיק", שהיא ביטוי להשפעה קדושה. כי כמו הקב"ה אשר עניינו להשפיע לכלל ישראל, כך גם הצדיק מוסר את עצמו עבור כלל ישראל. ואם תעבדו על מנת להשפיע בלבד, אזי הגעתם בסולם המעלות להשתוות הצורה בין המלכות ליסוד, ומשם תימשך ברכה, שהיא טעם בתורה ובמצוות, שהיא שמחה, שהיא דבקות בה'.

אך אם תהיה העבודה על מנת לקבל, אזי נגרם פירוד בשורש הנשמה שהיא המלכות הקרויה "כנסת ישראל", שהיא כלל הנשמות, אך היא לדאבון הלב – מופרדת. ולכן אין היסוד יכול להשפיע למלכות מן הסיבה שיש שינוי צורה ביניהם. אין ביניהם את הצינור המקשר.

והנה ה' מבטיח: "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית". והפירוש הוא – "אם תשמרו שמיטה מבלי רצון לקבל לעצמכם, אלא רק

תשפיעו טובה על הפרט והכלל, שזו שיא השתוות הצורה ביניכם לבין הבורא יתברך, אזי תתפשט הברכה מן היסוד למלכות, שזו שיא ההארה האלוקית על היהודי העובד".

מה נאכל? שואג הגוף. ונשיב לו: "עבודתנו היא מעל לטבע, מעל הדעת, וכל מה שהוא נגד הטבע והדעת הוא בבחינת מעשי ניסים. זו ההנהגה האלוקית".



ואם תרצו תשאלו: כל אברך שמוסר נפשו על לימוד תורה באמת, כיצד ההשגחה העליונה משפיעה עליו מזונות גשמיים ומזונות רוחניים ללא גבול והוא אינו אלא שוקד על תלמודו, תשמעו תשובות מאליפות ממש.

ואם תשאלו: "והלווא אין סומכים על הנס?" (פסחים ס"ד ע"ב). "ולא בכל יום מתרחשים ניסים" (פסחים ו')? והתשובה: מי שפועל ועובד עם הטבע וחוקיו, יש מקום לטענות אלה, אך כאשר העבודה היא באמונה עילאית – בבחינת "השלך על ה' יהבך" – אזי המציאות הופכת לניסית ומפליאה ביותר.

עצתך תנחני

עצות וחזיונים מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א

"עשה לך רב" – אדם צריך שיהיה לו רב שידריך אותו, כי לפעמים אדם מרגיש שהוא בירידה אבל באמת הוא בעלייה גדולה – הקב"ה מראה לו את האמת על עצמו. ולפעמים אדם מרגיש שהוא בעלייה – יש לו מצב רוח נפלא והרגשות נהדרות ובאמת הוא בירידה. מדוע? כי כל ההרגשות האלה מגדילות את הרצון לקבל ומנפחות את האגו שלו. לכן חשוב שיהיה לאדם רב אמיתי שממקד אותו: מתי הוא בעלייה, מתי הוא בירידה.

ומה זה רב אמיתי? אדם שמעמיד את עצמו לשירות הציבור, ולא להיפך – שמעמיד את הציבור לשירותו.

"דבר אל בני ישראל, ואמרת אליהם, כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ, שבת לה" (ויקרא כ"ה, ב').

"וכי תאמרו: מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו? וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית, ועשות את התבואה לשלוש השנים" (ויקרא כ"ה, כ"א).

מה עניין שמיטה אצל הר סיני?

ארץ מלשון רצון. יוצא אם כן, ששנת השמיטה היא ביטוי לשביתת הרצון. שובתים מרצון, מתוך בטחון ואמונה, ועל כך בהמשך.

עמוקים הדברים עד מאוד מאוד, וראוי כי נשננם מעט מעט, אט אט.

שבע מידות הן, חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד ומלכות. שבע מידות של עבודה עצמית, המתבטאות – בשבעת ימי השבוע, בשבעת האושפזין של סוכות, בשבעת ימי הפסח, בהתפרטות שבעה שבועות של ספירת העומר, וכן בעניין דידן בשבעת שנות השמיטה. המידה השביעית היא בחי' מלכות שמים, זו בחי' העוביות והרצון לקבל הנאה ותענוג באדם, אשר היהודי מחיל עליה את מלכות השי"ת, ואינו משתמש בה, בבחי' "סור מרע", בריחה מכל תאוה או יצרים מיותרים, בריחה מכל אינטרס והשתקרות, אלא "הוו כעבדים המשמשים את הרב (מתוך אהבתו), שלא עמ"נ לקבל פרס". נמצא אשר שנת השמיטה שהיא השביעית, מיוחסת היא למידת מלכות שמיים זו.

ההשקה שבין הארץ לבין השנה השביעית, רומזת לנו שאסור לדרוש מן המלכות שמיים שתיתן מזונות ובהרחבה תמורת עבודתה. וז"ע שאסור לעבוד את הארץ, שהיא העבודה המופנית לעומת הרצון לקבל שבאדם, על מנת שתתן מזונות. ובד"כ "עבודת הארץ" פירושה:

עבודה שרוצים שתיתן פירות. מי זה שיהיה לעבוד את הארץ מבלי להשתכר בפירותיה? הרי כל בר דעת מבין שעמלו ויגיעתו, נועדו לקבלת תמורה. אבל זה מותר רק בששת השנים הראשונות. אבל כאשר מגיעים לשנה השביעית המרמזת על מלכות שמיים, אזי החוקים משתנים, כי אז אסור לבקש תמורה, נמצא שאסורה עבודת הארץ. מכאן פולחת לעולם "השמיטה". היהודי משמט עצמו מקבלת תמורה. כולו לשם שמיים. אצלו הארץ בבחינת "ושבתה הארץ שבת לה", זה מרמז שכל הארץ – היינו המלכות שמיים – היא כולה לה', ואין לרצון לקבל שום נגיעה במלכות, הנקראת "ארץ" ונקראת "שמיטה".

עוד מדרגה מעניינת. "מה עניין שמיטה אצל הר סיני" שואלים המפרשים, ולענייננו בדרך עבודת ה' הפירוש הוא – שכל המצוות צריך שתעשינה על דרך השמיטה, והכוונה היא לעשותן מבלי רצון לקבל תמורה. להישמט מן התמורה, ולפעול נטו למען הרבות כבוד שמיים, תחילה אצלי, ואח"כ אפשר גם אצל אחרים.

והנה לפנינו קשר הדוק בין שמיטה – שהיא דרך העבודה האמיתית – להר סיני, שהוא הסמל למצוות שניתנו עליו.

ומכאן נכנסנו לעולם המשפיעים, כמו הבורא המשפיע ללא גבול וללא רצון לתמורה.

ואז פורצת מאליה השאלה הנובעת מן הגוף העכור, הגשמי, שמנתח כל מציאות על פי תכונותיו של הטבע ואיתניו. אם לא

שיח חברים

שיחה עם ידידנו **עמנואל ללוש** הי"ו



תמונת שושלת רבני גז מתונסיה



נשמח לשמוע על ילדותך היכן נולדת וכו'.

נולדתי בפריז שבצרפת למשפחה מסורתית – אב שנולד באלג'יריה ואם שנולדה בתוניסיה. למדתי בבית ספר מעורב (לא יהודי), הייתי מהיהודים היחידים בכיתה. האווירה הייתה אתאיסטית – אף אחד לא דיבר על ה'. אווירה שמטרתה הייתה לעשות כסף, אווירה ללא עומק וערכים. התחלתי לחזור בתשובה בגיל עשרים, זכיתי לכך כנראה בזכות אבותיי מצד אמי שהיו אנשי קודש ומקובלים – רבני גז מתוניסיה. התחלתי לקרוא בסידור שהיה מונח בספרייה של אבי ז"ל, הסידור היה מתורגם לצרפתית, התרגום של ברכת המזון, קריאת שמע ועשרת הדיברות ריגש אותי ודיבר אלי, כך התחלתי ב"ה את התהליך של חזרה בתשובה, בהמשך, בהיותי בן עשרים וחמש עליתי לארץ להתגורר בירושלים עיה"ק.

מתי שמעת לראשונה על תורתו של בעה"ס?

דרך חברי ששמו – בן מלך כהן שיחי', שזכיתי להכירו כשלמדתי בישיבת 'מכון מאיר'. תמיד אהבתי ללמוד מוסר וללמוד על מידות טובות ועבודת השם וראיתי בתורת בעל 'הסולם' תורה מוסרית של עבודת השם שמטרתה – דבקות בהש"ת. חברי בן מלך לימד אותי שיהודי הרוצה לזכות להתקרב אל ה' חייב לעבוד מעל הטבע גם מבחינה אמונית, וגם מבחינת המאמצים שלו להתקדם תמיד.

נשמח לשמוע כמה מילים על הרבי שליט"א, ועל מעלת הקהילה?

זכיתי להכיר את הרבי שליט"א דרך הספר "**במעגלות השנה**" שחברי בן מלך המליץ לי לקנות. הספר מאוד עזר לי בתקופה מסוימת של חיי שעברתי. והש"ת בחסדיו המרובים זיכה אותי והודיע לי שהרבי התחיל להעביר שיעורים בגבעת שאול בירושלים. ואז קפצתי על ההזדמנות ומאז אני לא זז מתורתו העמוקה, מספריו ומשיעוריו.

אני רחוק מלהשיג מדרגותיו של הרבי כדי לדבר עליו אבל אני מאוד מתחבר לתורתו, מאוד מעריך את הסבלנות והאיזון שלו הרחוק מכל קיצוניות, עבודתו הנפלאה שהוא עשה ועושה על ספריו הרבים. מסירות הנפש והקביעות שלו במסירת השיעורים, היחס והאהבה שהרבי מקרין לכל אחד ואחד, הזריזות המדהימה שלו – לא ניתן להבין איך הרבי מספיק לעשות כל מה שהוא עושה ועוד כשאתי שולח לו שאלה הוא עונה לי כמעט מיד!

קהילת 'ברכת שלום' מדהימה! אני חושב שהחברים במדרגה גבוהה. הם מאירים פנים לכל אחד ואנחנו רואים שמקיימים תורת בעל הסולם של אמונה ונתינה. כאן המקום להודות לחברים שקרבו אותי, ובפרט ר' ברוך שלום מורגנשטרן, ר' עופר שניידר ור' נחום לוי על כל מה שעשו בשבילי.

חברים יקרים! אני אוהב אתכם! תמשיכו לבחור בקו האמצעי – מחד גיסא להודות לה' על זכותכם הגדולה לחיות את התורה הגבוהה הזאת ולשמוח בזה שמחה גדולה ומאידך גיסא, לעבוד למעלה מהטבע כדי להתקדם במטרתנו.

שיח חברים

שיחה עם ידידנו **רון בנימין** הי"ו

נשמח לשמוע על ילדותך היכן נולדת וכו'.

נולדתי בחדרה למשפחה מסורתית, היינו עורכים קידוש בלילי שבתות וימים טובים, שומרים על כשרות וזהו.

לפני כעשרים שנה הקמתי עם אחי משרד לתיווך במניות, זה היה ברחוב ז'בוטינסקי ברמת גן, בכניסה לבני ברק, הלקוחות היו בעיקר לקוחות חרדים. הייתי שם שנתיים, מדי יום הייתי מתפלל איתם תפילת מנחה, אבל כל זה לא השפיע עלי כלום, לא היה לי שום הרגש דקדושה, אחרי שעזבתי את העבודה הפסקתי להתפלל מנחה. עברו כמה שנים ואז החלטתי לפתוח שוב את המשרד, אני ועוד שני חברים, אחד מהם היה דתי. הוא היה לוקח אותי לתפילת מנחה, ואז התחלתי להרגיש בתפילה הרגשה מיוחדת מאוד, עד אז מה שעניין אותי היה כסף ואיך להתעשר מהמניות, והשותפות שפיתחנו הייתה ממש בכיוון המיחול. בזמן ההפסקות היה קורא לי ללמוד קצת גמרא, והייתי מתלהב, איזה יופי! הייתי אומר לעצמי.

אחרי חודשיים בערך מצאתי את עצמי מתעסק כמעט רק עם תורה ומצוות, לומד בכל זמן פנוי, כסף כבר לא עניין אותי בכלל, הפסקתי לעשן, תפילות שמונה עשרה הפכו אצלי לשעה של מפגש עם הקב"ה, בו הרגשתי שאני מתנתק מגופי וחווה אורות עצומים, תיבות התפילה היו מצטיירות במחשבותי באור לבן, עד כדי רצון להישאר במקום הזה לנצח. זה כאילו שנכנס בי מנוע שדוחף אותי רק לתורה ומצוות ותפילות.

מתי שמעת לראשונה על תורתו של בעה"ס?

באותו זמן הייתי גורס הרבה את ספר הזוהר הק', אבל עדיין לא שמעתי על תורתו של בעל הסולם, הייתי מפיץ חוברות וספרים של הזוהר הק'. יום אחד הזדמן לידי להפיץ חוברת קטנה בשם "הקדמה לתלמוד עשר הספירות", קראתי אותה, ומיד התחברתי חזק. קניתי סט זוהר ע"פ הסולם, ולמדתי בו, למרות שלא הבנתי כלום, זה האיר לי באור יקרות.

בשלב מסוים הביאו לי סטים של "הקדמות לחכמת האמת" עם הביאור של הרבי שליט"א להפיץ, התחלתי לקרוא בזה, וגילתי עולם חדש, משהו לא מהעולם הזה, הרגשתי שאני בעולם הבא, אמרתי לעצמי: את הספרים האלו הורידו מהישיבה של רשב"י במתיבתא דרקיעא, זה היה פשוט עצום ביותר שאין לתאר. זה היה בדיוק מה שאני צריך – להבין מה זה עבודת ה' בצורה מדויקת, לא בערך, אלא מדויק!!!

בהמשך רכשתי את שאר הספרים של רבותינו הק' עם ביאוריו של הרבי שליט"א, הספרים היו עצומים והתמקדתי בעיקר בהם. ואז קניתי את ה"פתיחה לחכמת הקבלה" עם הביאורים של הרבי שליט"א, הבנתי די טוב, אבל עדיין נפשי לא הגיע לשלמותה, ואז נתקלתי בשיעורים על הזוהר הק' של הרבי שליט"א, התחלתי לשמוע אותם המון, ואז הרגשתי שמצאתי מה שחיפשתי – הדרך להתקרב לבורא!

בשנתיים האחרונות יש הרבה פחות 'אורות', עבודה יותר באמונה, תמיד אני נזכר ב'אורות' של ההתחלה, ומתחדד אצלי במיוחד יסודו של רבנו בעל הסולם שזוהי העבודה היותר רצויה, אחרת הייתי חושב אולי אם אין 'אורות' אז הבורא לא רוצה אותי... החידוש הגדול שנחשפתי אליו בשנה האחרונה הוא – שדווקא במצבי החושך יש קרבה אמיתית לקב"ה, ויוצא שצריך להגיע למצב של לאהוב את מצבי החושך, לרצות להישאר במקום הזה בו זקוקים לקב"ה שפשוט יהיה שם, כי אין שם אף אחד אחר חוץ ממנו, ודווקא שם הוא מתגלה!



והחזקת בו

מאמר מיוחד מאת הרב אשר קולבסקי שליט"א

והתמיכה הזו, בפשטות, הינה תמיכה כספית. אבל פעמים רבות, היא פשוט הקשבה. כי ההקשבה מקילה, היא נותנת כוחות להמשך ההתמודדות, היא מונעת את ההתרסקות על שרטוני המשברים, ומעניקה את היכולת להחזיק מעמד. ההקשבה מייצרת שינוי בנפש האדם המתמודד, ונותנת לו את היכולת לשרוד ולצלוח את המשבר.

אלו כמה דקות של השקעה, שמזדמנות לנו כלאחר יד, מול אנחה של חבר, עיניים עצובות של ידיד, כאב לב מודחק של יהודי אחר. נכון שכולנו עמוסים ולחוצים, אבל תמיד עלינו לשמור על תשומת לב ועין פקוחה על זולתנו, לזהות את רגעי המשבר של ידידינו ולתמוך בהם בשעתם הקשה.

הבה ניתן תשומת לב למצבי הביניים, כאשר הידיד עוד לא שקע בתהום יגונו, עוד ניתן להצילו בהקשבה אמיתית וכנה, וניתן לו את הזמן ותשומת הלב שלנו. כך ניתן לו כוחות להחזיק מעמד, ולהמשיך את חייו בשמחה ובבטחה!

הנקישות ש(לא) נשמעו...

הימים ימי תחילת שואת יהדות אירופה, כאשר עם ישראל החל להיות נתון תחת מגף הברזל. גזירות קשות ואכזריות התחדשו מידי יום, הקשו מאוד על קיום כלכלה יהודית, חיים יהודיים, ואפילו חיים בכלל. היהודים נרדפו עד צוואר, חנויותיהם נסגרו, בתיהם נשדדו, כל העובר לצידם – ביזה והשפיל אותם, משל היו תת-אדם.

בימים ההם, בעיירה פרוזנא שבפולין, כיהן כרב העיירה הגאון רבי דוד פיינגבוים זצ"ל הי"ד – שאחר כך עלה בסערה השמימה על קידוש השם. רב העיירה הצטער וכאב בצער אחיו, אך לא היה בידו להושיע. ספון היה בביתו, לומד בשארית כוחותיו, ומנסה לחשב מה צופן לו העתיד, שנראה שחור משחור...

ביום מן הימים, בעיצומו של יום חורפי קר ומושלג, נקלע אחד מיהודי העיר לבית הכנסת שבעיירה. בית הכנסת לא היה מוסק, הרוחות שרקו בעוז, צמרות העצים התנופפו לכל עבר וכל אדם נס לביתו, לנסות לחמם את עצמותיו. להפתעתו, גילה היהודי כי רב העיירה יושב בבית הכנסת, הרב פיינגבוים יושב בגפו ולומד, כשהוא משפשף את כפות ידיו זו בזו, מבקש להתחמם מהקור הנורא...

היהודי ראה כן תמה, לא הבין את אשר הוא רואה. הרי הרב היה יכול לשבת בביתו המוסק, וללמוד על יד האח, המפיץ אור וחום נעים ומשובב נפש. על שום מה יושב הרב בבית הכנסת, מנסה להתחמם ולא עולה בידו?! למה צריך הרב לסבול מהקור, להיות עטוף במעיל פרווה עבה המכביד עליו, ואך בקושי לחמם את עצמותיו הקופאות?!

היהודי לא נותר בתמיהתו זו, וחיש מהר פילס את דרכו למקום מושבו של הרב, ותהה בפניו: 'למדנו רבנו, הרי בבית מוסק ונעים, חם ונחמד. למה יושב הרב בבית הכנסת הקר, כאשר הרוחות פורצות מבעד לסדקי החלונות, הקור כה נורא, והרב כה מתאמץ לא לקפוא חלילה?!'

חייך הרב את חיוכו הטוב, והזמין את היהודי השואל לשבת לצדו. 'הסכת ושמע', פתח הרב, וסיפר:

היה זה כמה ימים קודם לכן, היה קר לא פחות, והרב ישב בביתו המוסק והנעים ולמד. ממילא אין הרבה מה לעשות, שאלות רבות אין בתקופה בה אין עופות ולא מזון, אין מריבות כי אין על מה... ישב הרב בביתו ולמד תורה בנחת, כשלתע הוא שומע נקישות מבעד לדלת הסגורה.

ישנם לפעמים רגעים בחיים, שרק כשמביטים בהם בפרספקטיבה היסטורית מבינים כמה הם היו משמעותיים, דרמטיים, משפיעים לעתיד ארוך טווח, לשנים או לדורות קדימה. בדרך כלל, עוברים הימים כימי שגרה, איש איש עוסק בעיסוקיו, איש איש וסדר יומו. אך לפעמים, לאחר יום יומיים או אחרי כמה שנים, נוכל לשמוע אנשים אומרים: 'אילו הייתי יודע בזמן אמת את מה שאני יודע היום, או אז הייתי נוהג אחרת לחלוטין!...'.

זה נוגע להחלטות שאנו מקבלים לפעמים כבדרך אגב, מתוך חוסר מודעות כמה הן גורליות עבורנו. פעמים רבות זה נוגע להחלטות כספיות, כמו הזדמנויות השקעה שהחמצנו או שהשכלנו לתפוס, מילה נכונה שנאמרה או לא נאמרה בעיתוי הנכון, ועוד על זה הדרך. כללו של דבר, פעמים רבות נמצא כי במבט היסטורי – רגעי שגרה או החלטות חפזות – הפכו גורליים ומשפיעים מאוד, עלינו או על זולתנו.

פרשת השבוע שלנו, מתארת רגע כזה. אדם פוגש מכר, שואל לשלום בנימוס, ונענה באנחה, אולי שגרתית. יהודי רואה אדם שהכרת פניו מעידה כי הוא נתון במצוקה, יתכן שבאמת לא מדובר באיזו מצוקה גדולה...

אבל ייתכן הפוך. ייתכן מאוד!

כי פעמים רבות, אדם מגיע לקושי שהוא חש שאינו מסוגל לעמוד בו. יהודי ניצב בפני התמודדות, שהוא מתקשה מאוד לשרוד אותה. הוא נאנח, לחוץ, אובד עצות ממש...

ברגע הזה, הוא צריך מישהו שיקשיב לו, שיאזין לו, שייתן לו לפרוק באוזניו את המשא הכבד העובר עליו. ייתכן שהוא זקוק לעזרה כספית או טכנית, אך יותר מזה – הוא זקוק לאוזן, לכתף. למישהו שישמע, יקשיב, ינהנה בראש וינאנח אתו. זה הכול, זה כל מה שהוא צריך, זו העזרה הגדולה ביותר עבורו!

כשאנו נמצאים בצד המקשיב, לפעמים זה כה קשה: הרי אנו רוצים לתמוך בתמיכה של ממש, להרגיש שיצרנו פתרון, שהמצאנו את המוצא מהסבך אליו נקלע ידידנו. כה קשה לשבת ופשוט להקשיב, כשההקשבה לא יוצרת פתרון ולא מעניקה מענה מחודש לבעיה, ולמרות זאת – ההקשבה נותנת שחרור לאדם הנתון בצרה, הוא מרגיש פורק את משאו, זה מעניק לו כוחות ואנרגיות להמשיך לשאת את דאגותיו וצרותיו!

את הגילוי הזה חושף הפוסק 'דאגה בלב איש ישחנה', וחז"ל באחד מביאוריהם מבארים 'שיחנה לאחרים'. כאן נחשפת נוסחת קסם, המגלה את סוד ההקשבה. כשאדם מודאג והוא משוחח על דאגתו עם אחרים, כשליבו כבד ועייף מדאגותיו והוא פורק אותו באוזני הזולת, הוא הופך לאדם חדש, הוא מקבל כוחות חדשים להתמודד!

כשפוגשים יהודי ברגע של התמודדות, בעיצומו של קושי בחיים, העזרה הגדולה ביותר שנוכל להעניק לו היא להקשיב לו. לפעמים, ההקשבה שלנו ברגע המכריע, בעיצומו של הקושי – יכולה לשמש מנוף לצאת מהסבך, בכוחה להעניק אנרגיה וכוחות להמשיך בהתמודדות.

זה מה שהתורה מגלה לנו, בפסוק בפרשת השבוע 'והחזקת בו'. ורש"י מפרש: 'אל תניחיהו שירד ויפול, ויהא קשה להקימו, אלא חזקה משעת מוטת היד'. כלומר, כשיהודי לצידך ניצב ברגע מכריע, אל תיתן לו להתרסק, תהיה שם בשבילו בשעת דאגתו, תהיה מוכן לעזרתו בשעת לחצו, הענק לו את התמיכה ברגע הנכון!

עצתך תנחיל

עצות וחיזוקים מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א

חיות מהשלמות

אדם מגיע לזמן תפילת מנחה, עומד לפני ריבונו של עולם, ומתחיל לומר את המילים "ברוך אתה ה'" ואז באופן אוטומטי הוא נזכר שכל היום כולו הוא לא חשב על הבורא. עכשיו מכיוון שהוא עומד עם הסיפור פתוח אז הוא נזכר שיש בורא וכל היום הוא לא חשב על הבורא. הוא היה עסוק, לא היה לו זמן בשביל הבורא.

נשאלת השאלה, על מה הוא צריך לחשוב עכשיו – על הזמן שהוא לא חשב על הבורא או על עכשיו שהוא כן נזכר שיש בורא?

התשובה היא: סור מרע ועשה טוב. אל תתעסק עם הרע, תחשוב רק על הטוב, תן תודה לה' על זה שעכשיו הוא הזכיר לך שהוא קיים. יש מיליארדים של אנשים בעולם שלא זוכרים שהוא קיים.

זוהי הוראה תמידית – על תתעסקו עם הרע, תתחברו עם הטוב, כי מחיסרון לא מקבלים חיים. חיים מקבלים רק משלמות.

'מה טובו אהליך יעקב'

הפסוק אומר "מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל", יעקב מלשון עקביים. אוהל מלשון הסתרה.

רוצה הפסוק להשמיענו: "מה טובו אהליך יעקב" – מצב של אדם שנמצא בעקביים – נמוך, ירוד, שפל, במצב רוח רע, ובכל זאת הוא מקבל על עצמו עול מלכות שמיים ומקבל את מצבו בשמחה כי הוא מאמין שזה מה שהקב"ה רוצה, על זה נאמר "מה טובו אהליך יעקב". האדם הזה הוא אדם טוב, הוא אדם גדול, ועל ידי כך הוא יזכה ל"משכנותיך ישראל", יזכה להיות במדרגות עליונות שנקראות ישראל. הוא יזכה לעלות למדרגות גדולות שבהם הקב"ה שוכן.

תחשבו על זה. ממצבי הירידה, מצבים של מצב רוח נמוך, אנחנו יכולים להרוויח בגדול.

לעולם יקדים אדם תפילה לצרה

הגמרא אומרת: "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה".

משמעות הדבר שלפני שהאדם הולך בקו שמאל – בביקורת עצמית, הוא צריך התבוננות ואבחון עצמי. ביקורת עצמית נקראת צרה, כי היא עושה את האדם צר, כמו שכתוב: "איש צר ואויב המן הרע הזה". הביקורת העצמית מראה לאדם שהוא נמצא בצרות. אבל לפני זה הוא צריך להקדים תפילה ולהתפלל לה' שהביקורת העצמית לא תכניס אותו לייאוש.

"לעולם יקדים אדם תפילה לצרה" – אנחנו צריכים להתבונן אם הביקורת העצמית תכניס אותנו לעצבות, לדיכאון – אז אסור לנו לעשות שום ביקורת עצמית. יכולים לעבור שבועות וחודשים שאסור לאדם לעשות ביקורת עצמית, כי אם הוא לא נמצא במצב רוח מרומם ושמחה בעצמו, בה' יתברך, בתורה, במצוות, בחברים שלו, אז אסור לו לעשות ביקורת עצמית. כי משלילי אי אפשר לקבל חיים, רק מחיובי.

המשך מאמר והחזקת בו

כן, אפשר ומוזמן להיכנס! – קרא הרב בקול, וכשראה שהדלת אינה נפתחת – שב וקרא: 'בבקשה, הדלת אינה נעולה, היכנס נא!', אלא שהאיש לא שמע, כנראה הגשם שירד בעוז הפריע. מיהר הרב לקום ולפתוח את הדלת, וראה דמות הולכת ומתרחקת...

מיהר הרב לרוץ אחריו, הזמינו בחום להיכנס, והתנצל מעומק ליבו על כך שלא קם מיד בבקשה הראשונה, ולא מיהר לכיוון הדלת להכניסו הביתה. 'לא שיערתי נכון את עוצמת הרעש בחוץ', התנצל הרב, 'אבל ביתי פתוח ואתה מוזמן!...

הלה סב על עקבותיו, שב לכיוון בית הרב, נכנס הביתה, וסיפר את אשר על ליבו. בימים כה טרופים, לא היה לו הרבה מה לשאול, הוא נזקק לרב אך כדי לשפוך לבו, לפרוק את מררתו על המצב הכלכלי הקשה, על כך שאין לו להסיק את ביתו, על חנותו שנסגרה ועל בני ביתו הרעבים ללחם...

'ועתה', סיים הרב את הסיפור ופנה ליהודי ששאל אותו לפרש שהייתו בבית הכנסת הקר במקום לשהות בבית המחומם, 'הבן נא: אותו יהודי לא בא לשאול דבר, רק ביקש להשיח את אשר על לבו. הרי לאור המצב הקשה, אינני יכול לעזור לו בפרנסתו, אין לי לחם לתת לו, אפילו לא כמה עצים להסיק את ביתו... אין לי, אין לי כלום במה לעזור לו, מלבד דבר אחד:

לשבת, להקשיב, לשמוע. להיות לו אוזן קשבת, כתף תומכת, כתובת בה יוכל לפרוק!

זה הדבר היחיד אותו אני יכול לעשות, זהו. פשוט להקשיב, לנסות למצוא דברי עידוד ונוחם, לתת לו את הזמן ואת תשומת הלב הדרושה לו. זה הכול!

נו', סיים הרב, 'עתה אשאלך בני: היש לי זכות לשבת ספון בחדרי ביתי? ואולי שוב יבוא יהודי, ולא אשמע את נקישותיו על הדלת? ואולי שוב יבוא יהודי, ולא ישמע את קריאותיי להיכנס? ואולי שוב יבוא יהודי, וימצא דלת סגורה ויחשוב שאינני נמצא, ואז לא ימצא כתובת לפרוק את מועקת לבו?

'הלוא תבין', סיכם הרב, 'העזרה הגדולה ביותר היא להקשיב, לשמוע, לתת לזולת לפרוק. הימים כה קשים, המצוקות כה גדולות, אין לנו, באמת שאין לנו איך לעזור זה לזה. הדבר היחיד שאנו יכולים לעשות הוא להקשיב זה לזה, לתמוך זה בזה, להיות נכונים לשאת במשא, לחזק ברכיים כושלות. האוכל למנוע זאת מבני העיירה בהיספני בביתי?! לפיכך אני חייב לשהות בבית הכנסת, עם אוזן זמינה ולב פתוח לשמוע, להקשיב, להיות כתובת לחזק שבורי לב!

דברי הרב בסיפור מצמרר זה המופיע בספר 'עולם חסד יבנה' מסדרת תיקון המידות, חושפים בפנינו את הרובד העמוק של החסד, שאינו מתבטא רק בנתינה גשמית, בסיוע בפריט כזה או אחר. העזרה הגדולה ביותר היא להקשיב, לשמוע, להיות הכתובת לאנחתו של הזולת, להיות הכתף הנעימה עליה יפרוק את שבר לבו.

הבה נאמץ את החסד הזה, להחזיק ביד רעינו בכל עת משבר. לשמוע אותם, להקשיב להם, לתמוך בהם בהשתתפות בצערם, בתשומת לב למצוקתם. זה נכון לאנשים מסביבנו, וגם לבני המשפחה הקרובה ביותר – שזקוקים לא פעם בעיקר לאוזן קשבת, הרבה יותר מאשר לעזרה מעשית ומועילה.

זה החסד הגדול ביותר! גם אם הוא דורש מאמץ, גם אם הוא מצריך זמן, גם אם צריך לספוג אי נוחות מסוימת, עדיין כדאי כל כך להעניק את החסד, להקשיב, לתמוך, להכיל את צער הזולת. זה מה שמעניק לזולתנו כוחות לצלוח את הרגעים הקשים בהצלחה, ולהצליח לכוון חיים חדשים ונעימים!

(מתוך גיליונות דרשו)

אירועי ל"ג בעומר תש"פ בבית מדרשנו

תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו

השנה עקב המצב בו אנו שרויים, לא התקיימו אירועי ל"ג בעומר כסדרם. הנסיעה המסורתית למירון ולמקומות הקדושים, וכן ההדלקה לכבודו של רשב"י וסעודת ההילולא לא התקיימו.

אבל לעומת זאת ביתר שאת ויתר עוז התקיימו לימודים ושיעורים בתורתו של רשב"י – תורת הפנימיות, שהתחילו מתחילת 'תקופת הקורונה' בה התחיל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א למסור מידי יום ביומו מספר שיעורים שבהם משתתפים מאות משתתפים, וכדבריו של הרבי שליט"א שבשנה זו רבי שמעון קורא לנו להישאר בבית ולהגות בדברי תורתו.

בליל ל"ג בעומר התקיימה התוועדות מיוחדת עם ניגוני ל"ג בעומר ודיבורי קודש בענייניא דיומא.

בצפרא דיומא קדישא אחר השיעור המיוחד של הרבי שליט"א נסעה קבוצה מצומצמת להתפלל על קברו של רבנו בעל הסולם זיע"א, בהר המנוחות, וזאת עפ"י דבריו שמעיד על עצמו שהוא שנתעברה בו נשמת האריז"ל, שהיה כידוע משורש נשמת רשב"י.

אחר הצהריים התקיים מפגש מיוחד לילדי הקהילה, עם שירים וניגונים לציון חשיבותו של יום ל"ג בעומר, לאחמ"כ דיבר הרבי שליט"א על חשיבותו של מצוות "ואהבת לרעך כמוך" שלימד אותנו רבי עקיבא.

המשך – שיחה עם ילדינו עמנואל ללוש הי"ד

זכיתם להפיץ את עלון 'על התורה ועל העבודה' נשמח לשמוע מה הביא אתכם לזה?

בזכות חברי בן מלך כהן, זכיתי להדפיס את העלון ולחלק אותו בכמה בתי כנסת בירושלים. אני חושב שזה עלון מצוין – הוא קצר ומושך את העין עם צבעיו וצירויו. העלון כולל מאמרים על פרשת השבוע עם המושגים של אמונה והשפעה שהעם זקוק להם, סיפור על מעשיהם הנפלאים של חכמינו הקדושים וגם כלים מעשיים לפיתוח האמונה ואהבת הזולת. נראה לי שמהראוי וכדאי לכל אחד מהחברים להפיץ את העלון בעם ישראל.

תודה רבה על ההזדמנות שניתנה לי להשתתף בגיליון 'קהילתנו' הנפלא, באמונה ובאהבה!

המשך – שיחה עם ילדינו רונן בנימין הי"ד

אני זוכה ללמוד כל בוקר בשיעור מיוחד יחד עם הרב ישעיהו גוטליב שליט"א ושאר החברים, דבר שנותן מקום לשיתוף ולהבנה יותר מעמיקה של החומר שנלמד עם הרבי שליט"א.

והמסר הכי חזק מבחינתי שכתב בעל הסולם ב"הקדמה לספר הזוהר" את כ: מהותנו הוא הרצון לקבל כפי שעומד וקיים במצב הא' בא"ס ב"ה, דהיינו בצורתו הנצחית, שהוא לקבל על מנת להשפיע נחת רוח ליצור, ואע"פ שעוד לא הגענו בפועל למצב הג', ועדיין אנו מחוסרי זמן, מכל מקום אין זה פוגם במשהו בעיקר מהותנו, משום שמצבנו הג' מתחייב לנו בהחלט גמור מצד מצב הא', לפיכך כל העומד להגבות כגבוי דמי".
אנו כבר במצב השלמות הנצחית, מה שחסר לנו זה רק הזמן להגיע לשם, שהוא בהחלט יעבור...